

“Can” Ali

“Can” Ali

Bülent Yılmaz*

Öz

Bu ülkenin en temiz, en iyi yürekli, herkes için karşılık beklemeden koşan adamı Ali Can'ı yitirdik; yine bir kardeş acısı... Yillardır birlikte ortak düşüncelerimiz, ilkelerimiz için; Türkçe için; Atatürkçü düşünce için, cumhuriyet için yürek yüreğe koşuyorduk. Acıda, mutlulukta bu denli içtenlikle el veren, varlığı güven demek olan kardeşim... Ah Ali Can, adı gibi can kardeşim, tanıyan herkese ayrılık acısı saldın; tanımayanlara keşke tanısaydım yerinmesi... Ah Ali, Ah Can Ali...

Anahtar Sözcükler: Ali Can; Kütüphanecilik; Türkiye.

Abstract

We lost Ali Can who was the cleanest, the best-hearted man of this country who ran for everyone without waiting for return; the pain of a brother again... We used to run heartily together for our common thoughts, principles; for Turkish; for Kemalist thought, for the Republic for years. My brother, who has handed sincerity in happiness in pain and whose existence means trust... Ah Ali Can, my dear brother like his name, you have given the pain of separation to everyone who knows you; they wish those who did not know you wish they knew you... Ah Ali, Ah Can Ali...

Keywords: Ali Can; Librarianship; Turkey.

Bir ad ya da soyad bazı insanların niteliği ve kimliği oluyor. Ali Can her şey bir yana “can”dı; içtendi, dosttu, sevgi, saygı, iyilik, içtenlik, nezaket ve incelikti. “Can” onun insani unvanı gibiydi; çünkü “can”dı gerçekten. Ama o, aynı zamanda ilkelerdi, çağdaşıktı, aydınlanmaydı, Cumhuriyet, Atatürk ve Türkçe idi, mücadele, yüreklilik ve duyarlılıktı. Elbette tüm bunların yanı sıra ve asıl önemlisi, o, bir “insan”dı.

Onu önce kütüphaneci kimliği, mesleki duyarlılığı ve çabaları ile tanıdık. Mesleğini önemseyen, mesleki sorumluluktan kaçınmayan, mesleği için mücadele eden bir arkadaşımızdı. Mesleki bir uğraş için hiç hayır demezdi; elinden geleni tüm gücüyle yapardı. Mesleğini severdi. Mesleki olumsuzluklara çok üzülürdü, kızardı; ama umudunu da yitirmezdi.

Sonra Türkçe sevdasına düştü. İyi ki de düştü! Orası da aydın, cumhuriyetçi kimliği ile örtüştü. Ülke sevgisinin, güzel gelecek çabasının çok önemli bir parçası oldu Türkçe onun için.

İyi bir arkadaş ve dosttu. İnsan olan onu severdi. Çünkü o, insanları severdi. İnsan olan insan olanı niye sevmesin?

---

* Prof. Dr. Hacettepe Üniversitesi Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü. E-posta: byilmaz@hacettepe.edu.tr
Prof. Dr., Hacettepe University Department of Information Management, Turkey.

İyilerin arkasından yazmak galiba daha zor. Yitirmenin acısı ve bir daha göremeyecek olmanın hüznü ile söylemek çok zor. Kim ne derse desin, insan iyilerin gidişini kabullenemiyor. Zor geliyor; “oldu mu şimdi” diyor. “Gerek yoktu, neden” diye soruyor.

“Daha güzel günler görecektik, motorları maviliklere sürecektik,” çünkü. O, belki de maviliklere bizden önce gitti; daha fazla bekleyemedi; bizden sabırsız davrandı. Denizlerin derinliklerine, gökyüzünün aydınlığına ve ay ışığına, yıldızların arasına karıştı. Kendisinden önce giden arkadaşlarına, dostlarına kavuştu belki de. Orada da “can” olacağını biliyoruz.

Yüzünde eksik olmayan gülümsemesi ile anımsayacağız onu.

Sevgiyle, hasretle, dostlukla anımsayacağız.

Kabullenmeyeceğiz gidişini; yüreğimize, bilincimizde olacak hep.

Yüreğimizin bir yanı sızlayacak tabi ama, o, öldükten sonra yaşayanlardan olacak.

Güle güle git iyi insan, oradaki iyi insanlara, dostlara sevgilerimizi ilet çok Sevgili Arkadaşım!